

αἶτε γλυφαὶ καὶ γραφαὶ αὗται, τὰ κυριώτερον τοῦ Θησεῦς καὶ Ἡρακλέους ἄθλα καὶ κατορθώματα καὶ τῶν Ἀθηναίων μάχης τινὰς τῶν μυθολογικῶν χρόνων.

Τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ ἦτο ἐπεστρωμένον διὰ μαρμάρου πεντελικοῦ· ἀλλ' ἐν ἔτει 1769, Τοῦρκος τις ἄρχων οἰκοδομῶν, ἀφῆρσεν αὐτὰ πρὸς κατασκευὴν ἀσέβестου! Ἀλλὰ καὶ πρότερον, ἐν ἔτει 1660, οἱ Τοῦρκοι ἔλαβον τὴν ιδέαν νὰ διαφθεύωσι τὸν ναὸν τοῦτον ὅπως ἐν αὐτῷ ἰδρῶσαι τῷ Μωάμεθ βωμὸν, καὶ βεβιάως ἀνέστιος ἔμενε τοῦ Μεγάλου Ἡρακλέους· ὁ συγγενὴς καὶ μιμητὴς Θησεὺς ὁ Αἰγιδίδης, εἰ μὴ προλαβόντες οἱ χριστιανοὶ δὲν προὐκάλουν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀποτρεπτικὸν πρὸς τὸ σχέδιον τοῦτο διάταγμα. Καὶ τῷ ὄντι οὐ μόνον ὁ ναὸς οὗτος, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος τὰ λείψανα, εἰς χεῖρας θαναύσων περιπεσόντα κατακτητῶν ὡς ἐκ θαύματος τινος μέχρις ἡμῶν περιεσώθησαν.

Σήμερον ὁ ναὸς διατηρεῖται σῶος καὶ χρησιμεύει ὡς ἐναποταμιευτήριον ἢ μουσεῖον πολλῶν καὶ λαμπροτάτων ἀνδριάντων καὶ ἀναγλύφων, ὧν μεταξὺ ἐξέχουσιν, ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος κολοβὸν μὲν, περικαλλέστατον ὅμως καὶ ζωηρότατον, ἀνάγλυφον τι χρωματισμένον θαυμαστόν, τὸν Ἀριστόνοον εἰκονίζον καὶ ἕτερον ἀνάγλυφον περικτεῶν τὸν Σωκράτην πίνοντα τὸ κώνειον τῆς ἀρετῆς καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὀλοφυρομένους ἐπὶ τῷ ἀδίκῳ τοῦ διδασκάλου θανάτῳ, τὸν δὲ ὑπηρετὴν ὀδυνηρῶς ἀποστρέφοντα τὸ πρόσωπον.

Π. Γ.

ΘΟΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδιον 25.)

Ὁ ἔρως λοιπὸν εἶναι καὶ ἀρετῆς καὶ κακίας πρόξενος· εἶναι ἀρετῆς ὅταν ἐρώμεθα ἐπὶ σκοπῷ γάμου νομίμου, ὅταν ἐρώμεθα καὶ ὁ ἔρως μας εἶναι καθαρὸς ὡς τὰ νάματα τῆς πηγῆς τοῦ διαυγοῦς ῥύακος, εἶναι δὲ κακίας πρόξενος ὅταν ἐρώμεθα διὰ τὴν ἀπλὴν ἡδονήν. Εὐτυχὴς ὁ ἀπολαμβάνων τὸν ἐνάρετον ἔρωτα ἄνευ πολλῶν κόπων, ἐμμένων πάντοτε πιστὸς εἰς τὰς πρώτας ἐμπνεύσεις του, δυστυχέστατος δὲ πάντων ὁ ὑποστὼν δυσκολίας καὶ ὁ ἀπιστῶν εἰς αὐτόν. Ὡς ὅσον γλυκὺς φαίνεται τότε ὁ δαιμόνιος οὗτος γόης εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς μέθης, τόσον πικρὸς ἀποκαθίσταται ἐπομένως. Τὸ ποτήριον μεθ' οὗ κερνᾷ τοὺς ἀνθρώπους, περιέχει φάρμακον πρόξενον ἀληθδόνων οὐχὶ τοῦ θανάτου, διότι οὗτος παύει τοὺς πόνους, οὐχὶ τῶν βουδνείων, διότι αὗται παρέρχονται, οὐχὶ τῶν δυ-

στοχιῶν διότι τῆς τῆς θεραπείας ἢ εὐτυχίας, ἀλλ' ἀληθδόνων τῆς συνειδήσεως, τοῦ ἀνομιήτου τοῦτου φωτὸς τῆς ψυχῆς μας, οἵτινες, ἐξέρχόμενοι τοῦ ἔδου, ἐκπέμπουν ἀκατανόητον φρίκην, φρικτὴν ἀπελπισίαν, ἀνέκρυστον ὀδύνην μέχρις ὑπερῆσεως καὶ τοῦ λογικοῦ αὐτοῦ, καὶ οὕτω καθιστῶσι τὸν ἀνθρώπον ἀνθρωπώμορφον τέρας συμπαθείας καὶ οἰκτιρμοῦ ἄξιον.

Ὅταν ἀναδιφῶ τὴν ἱστορίαν τρέμων ὁλος βλέπων τοῦ πνυτοδυνάμου ἔρωτος τὴν ἰσχὺν καὶ γοητείαν. Διὰ τὴν ἰσχύσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀναλόγως τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ καὶ ἡθικοῦ αἰσθήματος, πολεμεῖ ἐκ τοῦ συστάδην, ἀπὸ μακρᾶν τὴν ψυχὴν του μὲ θέληγῆτρον, ἀκαταμάχητον πολλάκις διὰ τὰς δυνάμεις του, καὶ τόσον ἡδονικὸν, ὥστε τὴν ὑποτάσσει πρὶν ἢ νοήσῃ ὅτι πολεμεῖται· τὴν σύρει μὲ τόσον τάχος, ὥστε πολλάκις τὴν φέρει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ σταδίου, νομίζουσιν ἐκυτὴν ἐλευθέραν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ, καὶ τότε τὴν προσβάλλει ἀθρόως μ' ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις μέχρις ὅτου τὴν καταστήσῃ πάντῃ ἀνίσχυρον πρὸς ἀντίστασιν. Τοιοῦτος εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἔρως, ἀλλ' εἶναι τόσον ἐπιτήδειος δελεαστῆς, τόσον κρυφίνους, ὥστε ὁ ἔρως κατ' ἀρχὰς δὲν δύναται νὰ νοήσῃ ὅτι ἡ περυσία τοῦ ἀγαπητοῦ του ὑποκειμένου δύναται νὰ τὸν ἀλλοιώσῃ, νομίζει ὅτι ἀπλὴν συμπάθειαν μόνον συνέλαβε δι' αὐτὸ ἕνεκα τῶν προτερημάτων καὶ θελήγῃτρον του, ὅτι ποτὲ ὁ λεγόμενος ἔρως δὲν θέλει τὸν κυριεύσει, οὔτε κἂν συλλογίζεται τὸ τοιοῦτον· ἀλλὰ δὲν παρέρχεται πολὺ καὶ χωρὶς κἂν νὰ τὸ αἰσθάνῃ ἀπορεῖ πῶς πάσχει εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ποθητοῦ του ὑποκειμένου, ἀπορεῖ πῶς κατατρύχεται διὰ τὰς ἀπαντωμένας δυσκολίας. Λυπεῖται διότι δὲν τὸ βλέπει συχνάκις, ἀθυμεῖ ὅταν καὶ αὐτὸ ἀθυμῇ, σκυθρωπάζει ὅταν καὶ αὐτὸ σκυθρωπάξῃ, γελᾷ, κλαίει, σιωπᾷ, παίζει ὅταν ταῦτα πράττῃ καὶ ἐκεῖνο καὶ ὅμως καὶ τότε εἰσέτι δὲν συλλογίζεται ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀπλὴ συμπάθεια, ὅτι εἶναι προμηνύματα ἔρωτος ἀναξίου, τυφλοῦται χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ καὶ σύρεται ὡς ἐκ μέθης ὅπου ἡ φορὰ τῆς τύχης θέλει τὸν φέρει. Οὕτως ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν προχωρεῖ ἀνεπαίσθητος τὸ πάθος μέχρις ὅτου γίνῃ ἀνίατον, ὅπερ τότε μόλις ἀληθῶς αἰσθάνεται καὶ θέλει νὰ τὸ ἀποσκορακίσῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται· οἱ δεινοὶ σπαραγμοὶ τῆς καρδίας οὐκ αἰσθάνονται τότε, καὶ οἵτινες συντελοῦν εἰς φωτισμὸν τοῦ νοός του, ἀποδεικνύουν αὐτῷ ἐκ τοῦ μέσου τῶν πόνων, τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ποῦ ἰσχὺς ν' ἀντισταθῇ, ποῦ δύναμις ἀποχωρῶσα νὰ καταβάλλῃ τὸν ὀλετήρᾳ του; ὑποχωρεῖ λοιπὸν εἰς τὰς πληγὰς του, καὶ εὐτυχὴς ἐὰν αἱ πληγαὶ τῷ ἐπιδειξῶσι τὴν ποθητὴν ἰατρείαν, ἄλλως ἐξουδενίζεται παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις, καὶ γίνεται θῦμα τοῦ ἀνοήτου πάθους του.

Τὰ τοιαῦτα ἀποτελέσματα καθ' ἑκάστην βλέπομεν καὶ ὅμως δὲν ἀκούομεν τὴν φωνὴν τῆς πείρας, δὲν παραδειγματιζόμεθα· καθεκάστην εἰς τὰς ἀναγνώσεις μας ἀπκντῶμεν περισπούδαστα

παραδείγματα τοῦ ἔρωτος τούτου, καὶ ὁμῶς ἔρω-
τάμενοι λέγομεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπο-
πέσωμεν εἰς τὸν λυπηρὸν ἔρωτα τῆς Κλυταιμνή-
στρας, τῆς Ἑλένης, τῆς Ἐλισάβετ, τῆς Ἄννης
τῆς Αὐστριακῆς, τοῦ Τάσσου, τοῦ Καίσαρος· καὶ
ὁμῶς μετ' οὐ πολὺ ὑποκύπτουμεν εἰς αὐτὸν καὶ
ματαιῶς μετανοοῦμεν, ἡ μεγαλαυχία μας ἦτον
νεανικὴ ὁρμὴ ἥτις εἶναι τόσον ἐπιπόλαιος, ὅσον
εἶναι ἐπιπόλαιος καὶ ὁ νοῦς ἐκεῖνος, ὅστις δὲν
κρίνει τὰ ὅσα βλέπει καὶ ἀκούει, ἀλλὰ παρα-
δίδοται ἔρμαιον ὀρεῶν εἰς τὰς πλεκτάνας τὰς
ὁποίας ἡ κακία τόσον ὠραίως χρωματίζει διὰ
νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ.

Ῥίψατε ἔν μόνον βλέμμα ἀπαθὲς εἰς τὴν
Ἑλληνικὴν μας κοινωνίαν καὶ θέλετε ἶδει ὅτι
ὁ ἔρως προοδεύει παντοῦ μὲ ἀπίστευτον ῥωμαλεό-
τητα, καὶ τοῦτο ἴσως φαίνεται διότι ἡ καθόδος
τῆς ἐλευθερίας μας ἔφερε μὲ τὰς Μούσας καὶ Ἑριν-
νύας, μὲ τὰ κακὰ καὶ καλὰ καὶ τὸν γόητα τοῦ-
τον εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅστις ἀναλαμβάνων
ἤδη δυνάμεις Ἡρακλείους, τὰς ὁποίας ἡ θαρ-
ραρότης εἶχε περιορισμένas, θέλει ν' ἀναπληρώ-
σῃ τὸ χάος τὸ ὁποῖον οἱ εἶχουσιν αἰῶνες τῆς κα-
θερῆσώς του, ἄφησαν κενὸν εἰς τὴν ὠραίαν μας
πατρίδα, καὶ ἐπειδὴ τὰ παλαιὰ σεβάσματα καὶ
πατριαρχικὰ ἤθη μας, μετέτλησεν ἀφ' ἐνὸς ἡ ἀμέ-
λεια τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ποτὲ κατὰ δυστυχίαν
δὲν ἐγνώρισεν ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ, ὅτι
ἀπὸ ταύτην κρέμαται ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία
τοῦ λαοῦ ὃν διοικεῖ, ἡ ραδιουργία καὶ ἡ διαί-
ρεσις αἰτίνας πλησιάζουν κατὰ δυστυχίαν ν' ἀπο-
συνθέσωσι λαὸν ὡς ἡμᾶς περιούσιον, οἵτινες ὡς
ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀμε-
ριμνῶμεν περὶ πάντων, ὡς ἐκ-βακχευθέντες ἀπὸ
θέσεως καὶ ὑπουργήματα τὰ ὁποῖα ὀλέτε· ἰσα χεῖρ
ἐνέσπειρεν διὰ νὰ μᾶς ἀφανίσῃ καὶ ὡς λησμο-
νοῦντες ὅτι ταῦτα μᾶς ὑπεδούλωσεν ἄλλοτε εἰς
τὸν πονηρὸν Φίλιππον· καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ ἠθικὴ
τῶν νεωτέρων καὶ πρὸ πάντων τῶν Γάλλων, τῶν
Ῥωμαντικῶν τούτων Ἀδωνιδῶν, τῶν ὁποίων μό-
νον τὰ βέβηλα ἔχον τόσον εὐσεβᾶστος ἀκολου-
θοῦμεν καὶ τόσον ἐρασιμῶς ζητοῦμεν νὰ ἐπιθά-
λωμεν εἰς τὰς ἀθῶας ἀνάδας μας, εἰς τὰ ἄκκακα
ἐρίφια μας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἡ κλασσικὴ
αὕτη χώρα, θέλει γίνεῃ παραφυσὶς Γαλλικὴ μ'
ὅλας τὰς ἀκολασίας τῆς, θέλει ἀπολέσῃ τὴν
ἀθωότητα καὶ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν ὁποίων
ἠλευθερώθη καὶ θέλει στερηθῇ τῆς δόξης
τοῦ νὰ ὀνομάζεται Ἑλλὰς κατὰ τὰ ἤθη· καὶ ἐ-
πειδὴ κατὰ τὰ νεώτατα ταῦτα ἤθη, ἡ σωφροσύνη
εἰς τοὺς ἄνδρας δὲν θεωρεῖται ἀρετὴ, ἀλλὰ δεισι-
δαιμονία, βαρβαρότης, βλακεία, ἡ λιθιότης, ἀνέ-
λητε, ὑπεχρεώθησαν αἱ γυναῖκες νὰ θεωρῶσι τὴν
σωφροσύνην βεβιασμένως ὁμῶς, χρεὸς αὐτῶν ἀπα-
ραίτητον καὶ οὕτως, ἐναντίον τῆς ἀμοιβαιότητος,
ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, ἀναγκάζουν τὰς γυναί-
κας, μόνον τὰς γυναῖκας, καὶ θεωροῦν ἱερὸν ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κατασπάζωνται καὶ οἱ ἄνδρες,

ὡς τὸν τιμαλφέστερον θησαυρὸν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
οἱ ἄνδρες θεωροῦν ὡς μηδὲν, ὡς ἀναγκαῖον συμ-
πλήρωμα τῆς διαφθορᾶς των, καὶ ἐπειδὴ ἡ φύσις
τῶν γυναικῶν δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ νὰ ἐξου-
δενίζηται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἀσυζητητὶ, καὶ ἐπειδὴ
αἱ γυναῖκες ἠναγκασμέναι ἀγογγύσως νὰ ὑπείκα-
σιν εἰς τὰς θελήσεις τῶν ἀνδρῶν, βιάζονται ἐκ πείσ-
ματος ἢ ἐκ κακῆς συνειδήσεως νὰ ἐξοκείλωσι καὶ
εἰς ἀτοπήματα τῶν ὁποίων αἰτία εἶναι οἱ ἄνδρες,
καὶ τῶν ὁποίων τ' ἀποτελέσματα εἰς αὐτοὺς περι-
στρέφονται, ἐξάγεται ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι, ἐὰν γυναι-
κὲς τινες φαίνωνται ὅτι μηδενίζουν τοὺς ὄρκους
καὶ τὰ χρέη των, τὰ μηδενίζουν ἔνεκεν τῶν ἀνδρῶν
ὄντων αἰτίων ὡς εἴρηται τῶν συμφορῶν των, ἀφ'
ἐτέρου δὲ ὅτι ἔνεκεν τούτου, πολλαὶ γυναῖκες ἀ-
ναγκάζονται νὰ γίνουν βορὰ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀ-
θυμίας των, βορὰ τῆς διαφθορᾶς, διότι βλέπουν
τοὺς συζύγους, τοὺς ἀδελφούς των, αὐτοὺς τοὺς
πατέρας των οἵτινες ταῖς ἐπιβάλλουν ὡς χρεὸς ἀ-
παραίτητον τὴν σωφροσύνην νὰ τρέχωσιν ὡς Σαρ-
δανάπαλοι ἔνθεν κακεῖθεν διὰ νὰ κορεννοῦν τὰς
κτηνώδεις ὀρέξεις των. Διὸ ἐὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα
βλέπωμεν τὴν τοιαύτην διαφθοράν, ἥτις ὡς μὴ ὦ-
φελε διὰ τῆς ἀπροβλεψίας τῶν ἀνδρῶν μας κα-
θιερώθη κακοζήλως ἐναντίον τῶν συμπερόντων
τῶν ἡδονῶν αὐτῶν, νὰ προοδεύῃ, δὲν πρέπει νὰ τὴν
πνίξωμεν ἄρα εἰς τὴν νηπιότητά της; Δὲν πρέ-
πει νὰ ὑψώσωμεν στειτόρειον φωνὴν διὰ νὰ σώ-
σωμεν τὴν μέλλουσαν γενεάν; οὐχί, ὦ γυναῖκες,
δὲν εἶναι δίκαιον, σεις τὸ πλάσμα τῆς θελξικαρ-
δίου ἐπιθυμίας τοῦ πλάστου μας, τὸ ἀγλαΐσμα τῆς
ζωῆς μας, νὰ παραγωνρίζετε τὰ χρέη σας, ν' ἀθε-
τῆτε τοὺς ὄρκους σας, διότι ἄνδρες τινὲς θέλουν
νὰ διαφθείρωσι τὴν κοινωνίαν μας καὶ γυναῖκὲς
τινὲς θέλουν νὰ μιμηθοῦν τὰ ὄργια τῶν παλαιῶν
Θρακῶν! Οὐχί, ὦ ἄνδρες, σεις τὸ θέμεθλον τῆς πα-
λιγγενεσίας μας, τὸ βάθρον τῆς ἀποβάσεως τῶν
τέκνων μας εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, δὲν εἶναι
καλὸν νὰ ἀνέχεσθε τὴν τοιαύτην πορείαν· ἐσήμανεν
ἡ ὥρα, εἶναι καιρὸς πλέον περισπούδαστος νὰ αἰ-
θανθῇτε ὅτι ἡ τοιαύτη καθιέρωσις πρέπει νὰ πνιγῇ
ἤδη ὅτε ἀναπτύσσεται, διότι τὰ ἀποτελέσματά της
θέλουν εἶσθαι πικρότατα καὶ διὰ σᾶς, καὶ διὰ τὰ
γυναῖκας.

Ἐρωτήσατε ποτὲ τὴν καρδίαν σας, ὦ σύζυγοι,
ὦ πατέρες, ὦ ἀδελφοί, διατὶ πολλοὶ τῶν νέων
μας θηρεύουν τὴν φιλίαν καὶ τὴν συναναστρο-
φὴν σας; Ὅλοι σιωπᾶτε, ἀλλ' ὅλοι εἰσθε ἀγχί-
νοες, διατὶ λοιπὸν δὲν βλέπετε ὅτι ἐπιθυμοῦν τὴν
φιλίαν σας, διότι ἔχετε καλλιπρεπεῖς συζύγους,
θελκτικὰς ἀδελφὰς ἢ θυγατέρας, τὰς ὁποίας ἐπι-
θυμοῦν νὰ παγιδεύσωσιν εἰς τὰς παγίδας τοῦ ἔ-
ρωτος, ἐπὶ καλῶ ἴσως ἐνίοτε, ἀλλ' ἐπὶ κακῶ σκο-
πῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ποτὲ ἴσως διότι ἐκ
τῆς φιλίας καὶ συναναστροφῆς σας δύναται ἠθι-
κῶς νὰ ὠφεληθῶσιν; Δὲν παρατηρεῖτε ὅτι καθε-
κᾶστην πληθὺς παραδειγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι
πλησιάζομεν νὰ ἐξουδενίσωμεν τὴν σωφροσύνην

διὰ τῆς; ὅποιαι; ἡ ἀρχαία Ἑλλάς καὶ ἡ Ῥώμη ἐδοξάσθησαν; ἡ μήπω; διεσημάνθη εἰς τὴν ἀριστάστον κοινωνίαν μας; ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, καθ' ἣν τὰ ὀνόματα τῆς Ἰουδαίας, τῆς Παπταίας, τῆς Θεοδώρας, δὲν ἦσαν κατώτερα ἐκείνων τοῦ Τιβερίου τοῦ Νέρωνος, τοῦ Ἰουστιανοῦ καὶ καθ' ἣν ἡ τρομερώτερα διαφθορὰ ἐνσκήψατο εἰς τὴν παλαιάν καὶ νέαν Ῥώμην ἔφερε τὴν ἐξουθενώσιν τῶν βασιλείων αὐτῶν; Πρέπει ἄρα ἐνῶ ἐν σπικράνοισι ἐτι ἐνδιδαιώμεθα, νὰ ψάλλωμεν διὰ τὴν Ἑλλάδα τοὺς θεήνους τοῦ Ἰερεμίου, ὅστις ἔφαλεν αὐτοῦ; διὰ τοὺς ἐξυγχειωμένους υἱοὺς τοῦ Νῦε; Ἀλλ' εἰμαρτο βαβαί! πρὶν ἐτι δοξασθῶμεν πρὶν ἐτι μεγαλυνθῶμεν, νὰ υποπέσωμεν εἰς τὴν πρὸ μικροῦ ἀποσκευασθῆσαν πολυώδυνον δουλείαν μας, ἡ μήπω; θεῖα ὀργὴ μᾶς τυφλώττει καὶ θέλει δι' ἡμῶν τῶν ἰδίων νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰς Μηκκιζελικὰς ἐκείνας ἀρχάς, αἵτινες τόσον δαψιλῶς πλκτύνονται καθ' ἐκαστὴν πρὸς καταστροφὴν τῶν λαῶν, καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τυραννίας; Πρέπει ἄρα οἱ τὰ κακὰ προβλέποντες νὰ ζητήσωμεν νὰ κατακρύψωμεν τὰς γυναῖκές μας, τὰς θυγατέρας μας, τὰς ἀδελφὰς μας εἰς τοὺς ἀρχαίους γυναικωνίτας διὰ νὰ τὰς σώσωμεν ἀπὸ τὰ βέβηλα ὄμματα τῶν νέων μας, δηλαδὴ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν ἀρχαῖον βαρβαρισμὸν ἐναντίον τῶν προσδοκίων τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐναντίον τῆς ἀληθείας ἥτις ἐν φωτὶ ζητεῖ τὰ πάντα διὰ νὰ συζητήσῃ αὐτὰ καὶ δι' αὐτῶν φωτὶ τὸν ἄνθρωπον; Πρέπει ἄρα, διότι ἀνάξιαί τινες γυναῖκες καὶ ἄφρονες ἐξοκέλλουσιν εἰς τὴν ἀκολασίαν μὲ νέους ἀνατραφέντας ἐναντίον τῆς θρησκείας τῶν, ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου εἰς τὰ χαμικτυπεῖα καὶ εἰς τὰς ἀσωτίας, νὰ πκραδεχθῶμεν τὴν ἀρχὴν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι τὸ αἷτιον τῆς κακοδαιμονίας μας, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐπλάσθησαν νὰ ῥῖαι δοῦλαι τῶν θελήσεων τῶν ἀνδρῶν, νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὅλοι οἱ νέοι εἶναι τοιοῦτοι; ἄπαγε! Πρέπει ἀπ' ἐναντίας οἱ ἄνδρες νὰ συλλογισθῶσιν ὅτι ταῦτα, ἐὰν πραγματοποιηθῶσι, θέλουν τοὺς ἐξουθενεῖν, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶν ὅτι ἡ σωφροσύνη τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα πάσης οἰκογενείας, τὸ αἰώνιον ἐνθύμημα τοῦ τάφου, ἡ πηγὴ ἐξ ἧς δυνάμεθα ν' ἀντλήσωμεν τὸ ὕδωρ τῆς νοεράς ἀναδαπτισεώς μας, τὸ παλλαδίον μας τὸ σωτήριον· πρέπει νὰ ἰδοῦν ὅτι πολλοὶ τῶν νέων μας τιμοῦν καὶ σέβονται τὸ ὠραῖον φύλλον, θεωροῦντες τιμὴν τῶν μεγάλων νὰ διατηροῦν τὴν ὑπόληψιν τῶν γυναικῶν ἀμόλυντον, διότι καὶ αὐτοὶ θέλουν μεταξὺ αὐτῶν ζητήσῃ συζύγους, διότι καὶ αὐτοὶ μέλλουν νὰ γεννήσωσι θυγατέρας, διότι καὶ αὐτοὶ ἔχουν ἀδελφάς· ἀλλὰ διατὶ ὧ νέοι, ὧ ἄνδρες διεφθαρμένοι, ἐναντίον τοῦ προορισμοῦ σας θέλετε τὴν διαφθοράν; Διατὶ ἐνῶ σὰς δεχόμεθα μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας ἐν ταῖς οἰκίαις μας, σεῖς εἰσέρχεσθε εἰς αὐτὰς διὰ νὰ διαταράξῃτε τὴν ὀλίαν ἡσυχίαν ἥτις ἐν αὐταῖς βασιλεύει; ἄρα δι' αὐτὸ οἱ πατέρες μας ἀπετίναξαν τὸν ζυγὸν τῶν

Ὁθωμανῶν, διὰ νὰ ἔχουν, ὡς ἐν τῇ δουλείᾳ τῶν κατακλειστούς; τὰς συζύγους καὶ θυγατέρας τῶν, διὰ νὰ μὴ τὰς διαταράξῃ βέβηλόν τι ὄμμα Ὁθωμανικόν; ἀλλ' ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ἐν τῶν αἰτίων τῆς ἐπαναστάσεώς μας ἦτο καὶ ἡ κατάκλεισις αὐτῆς, διότι εἰς τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τῶν πατέρων μας τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι πάντοτε μικροὶ θέλομεν εἶσθαι καὶ ὅτι τότε θέλομεν μεγαλυνθῆ, ὅταν περὶ ὧμεν εἰς φῶς τὰς γυναῖκας, αἵτινες, ἀφοῦ φωτισθῶσι, θέλουν φωτίσει καὶ ἡμᾶς· ἀλλὰ τί ὠρελήθησαν ἀφοῦ τὰ τέκνα τῶν ὑπερέβησαν τὴν διαφθοράν τῶν πάλαι κυρίων τῶν; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπιθυμήσωμεν τὴν ὀλετήριαν ἐκείνην εἰλωτείαν, ἥτις εἶναι προτιμότερα τῆς τοιαύτης διαφθοράς, καθότι τότε θέλομεν ἔχει ἐλπίδας μελλούσης καὶ ἐλευθερίας καὶ εὐδαιμονίας, ἐνῶ σήμερον δὲν θέλομεν ἰδεῖ ὡς ἐκ τῆς διαφθοράς ἡ ἀποτελέσματα τῆς ἐξυγχειωσεώς μας τόσῳ χείρονα, ὅσον σήμερον ἀκωλύτως συναναστρεφόμεθα τὰς θυγατέρας τῆς Εὐας, ἡ νὰ συλλογισθῶμεν πῶς νὰ διαφθερίωμεν τὴν διαφθοράν αὐτήν. Νέοι, νέοι, κρίνατε τοὺς λόγους μου τοὺτους· οἵτινες ἀπὸ ἀγνὴν τῆς πατρίδος ἀγάπην προέρχονται, καὶ ἀκούσατε ἐμοῦ, τοῦ τολμῶντος νὰ διασείσω τὰ θέμεθλα τῆς ἀσκεψίας Σας, τὴν ταπεινὴν φωνήν. (ἀκολουθεῖ.)

Π α ρ ο ρ ά μ α τ α.

Φύλλ. ΚΒ. Σελ. 46. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Στήλη α. στίχ. 14 ἀντὶ ζητοῦν νὰ δαπανήσῃ. ἀνάγνωθι ζητοῦν νὰ διαπείσῃ. — στίχ. 19 θεωρὸς, ἀνάγν. θεωρὸς. — Στήλ. β'. στίχ. 19 φθόγγος ἀνάγν. φθόγγος. στίχ. 19 χώρας ἀνάγν. λύρας. — στίχ. 33 ἄρτιμωνα ἀνάγν. Ἀριέμωνα. — στίχ. 46 καὶ ὁ δρόμος ἀνάγν. εἶναι ὁ δρόμος. — στίχ. 48 τρόμος ἀνάγν. τριγμός. — στίχ. 53 πρῶμην ἀνάγν. πρῶμην. — στίχ. 55 ἐκεῖτον ἀνάγν. ἐκεῖνον. — Σελ. 47 στήλη α. στίχ. 1. τοῦ σκότους ἀ. ἀγν. τοῦ σκότος. — στίχ. 26 καὶ προβαίνων ἡρέμα ἀνάγν. καὶ προσαναβαίνων ἡρέμα. — στίχος 39 καὶ 40 εἰς τὰς ἀορμήτους ἀνάγν. ὡς τὰς ἀοργήτους. — στήλ. 2 στίχ. 12 κάτωθεν δύναμαι νὰ ἀνάγν. βιάζομαι ν'. — Σελ. 8 στήλ. α. στίχ. 18 αἱ ποιήσεις ἀναγνώθῃ ἡ ποιήσις. — στίχ. 24 ἡ εὐστολος ἀνάγν. εὐσταλής — στίχ. 7 (κάτωθεν) Σὺρὶν ἀνάγν. Σὺριη — Σελ. 19 στήλη α. στίχ. 13 κατακεκλιμένας ἀνάγν. κατακεκλεισμένας. — στίχ. 26 ποῖον ἀνθῶνα ἀνάγν. ποῖον ἄνθος. — στήλ. β'. στίχ. 21 νεανίδων ἀνάγν. ὡς νεανίδων.

Π Ε Ρ Ι Α Η Ψ Ι Σ.

Ἡ Μετάνοια, συνέχεια. — Σκηνογραφίαι ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος, — Ἡ Κυρία Μαρινιάν. — Περιηγήσεις· Ῥωσσία καὶ Ῥώσσοι. — Τὸ Θησεῖον. — Ἡθικὰ Μελέται, περὶ ἔρωτος. — Εἰκονογραφίαι. — Ὁ ἐμπνεσμένος ποιητής. — Τὸ Θησεῖον. — Παράρτημα, ὁ ἴπποκόμης τῆς Βραζελόνης.